

ტესტი ლიტერატურაში

დამატებითი სესია

ინსტრუქცია

თქვენ წინაშეა საგამოცდო ტესტის ელექტრონული ბუკლეტი.

ლიტერატურის ტესტი ორი ნაწილისაგან შედგება: I. ქართული ლიტერატურა; II. მხატვრული ტექსტის ანალიზი.

დაკვირვებით წაიკითხეთ ყოველი დავალების პირობა.

ტესტის მაქსიმალური ქულაა 70.

ტესტის შესასრულებლად გეძლევათ 4 საათი.

გისურვებთ წარმატებას!

I. ქართული ლიტერატურა

(1) 1. გაიხსენეთ იაკობ ხუცესის თხზულება „შუმანიკის წამება“.

რა რეაქცია ჰქონდა ვარსკენ პიტიახშს, როცა შუმანიკმა „განყარა ხელი და ჭიქაი იგი პირსა შეაღუწა...“?

(2) 2. თხზულებაში „აბო თბილელის წამება“ დამსმენები თბილისის ამირას აბოს შესახებ ეუბნებიან:

„და აწ დაუტევებოეს შჯული ესე ჩუენი და იტყვის თავსა თვისსა ქრისტიანედ და უშიშად ვალს ქალაქსა შინა...“

1. რას გულისხმობენ დამსმენები სიტყვებში: „შჯული ესე ჩუენი...“?
2. გაიხსენეთ, რისი ეშინიათ დამსმენებს, რის გამოც აბოს დასჯას მოითხოვენ?

(2) 3. თხზულებაში „გრიგოლ ხანძთელის ცხოვრება“ გრიგოლი მიმართავს „სიძვის დედაკაცს“:

„– რაისათვის შორის ცოლ-ქმართა შთაჭრილ ხარ წარსაწყმედელად შენდა საუკუნოდ ბოროტითა მით ცოდვითა, რომლითა დამონებულ ხარ ეშმაკისადა და ცუდითა რაითმე მიზეზითა საბრხე ქმნულ-ხარ დიდისა ხელმწიფისადა?!“

1. გრიგოლ ხანძთელის თქმით, რა მოელის „სიძვის დედაკაცს“, თუ იგი ხელმწიფეს არ დაშორდება?
2. გაიხსენეთ, რა უპასუხა ქალმა გრიგოლს?

(6) 4. გაიხსენეთ ეპიზოდი „ვეფხისტყაოსნიდან“, რომელშიც თინათინის გამეფებაა აღწერილი.

1. რა მიზეზი დაასახელა როსტევეანმა, როცა ვეზირებს თინათინის გამეფების გადაწყვეტილება გააცნო?
2. რით გაამართლეს ვეზირებმა ქალის გახელმწიფება? (შეგიძლიათ უპასუხოთ ციტატითაც)
3. სატრფოს გამეფების გამო „ავთანდილს მიჰხვდა სიამე, ვსება სჭირს მის სოქ-ალისა“.
რამ გაახარა ავთანდილი?
4. თინათინის რა თვისებაზე მიუთითებს სტრიქონი: „მამისა ტახტსა საჯდომად თავი არ ეღირსებოდა“?
5. რა მოსთხოვა ახალგამეფებულმა თინათინმა თავის გამზრდელს?
6. თინათინმა „ბრძანა: ვიქმ საქმესა, მამისაგან სწავლებულსა“.
მამის რომელ რჩევას გულისხმობს თინათინი?

(2) 5. სულხან-საბა ორბელიანის იგავ-არაკთა კრებულში „სიბრძნე სიცრუისა“ სედრაქის შესახებ ნათქვამია:

„ხმელთა სიგრძე და განი სრულად განეზომა, მეცნიერებათა ზღვათა უფსკრულთა მიწევნილ იყო, ჰაერთა და ვარსკვლავთა საქმენი გულის ფიცართა გამოეწერა“.

1. სედრაქის რომელი თვისება ჩანს ამ მონაკვეთში?

2. რომელი მხატვრული საშუალებაა გამოყენებული ფრაზაში: „ზღვათა უფსკრულთა მიწევნილ იყო“?

(2) 6. წიგნში „დავითიანი“ დავით გურამიშვილი წერს:

„მე რაც ვშობე, შვილად ვსჯერვარ, ეს თუ მზრდელმან გამიზარდა, ვზრდი მომღერლად, მე თუ ჩემი სიმღერა არ გამიზარდა...“

1. რას გულისხმობს ავტორი სიტყვებში: „შვილად ვსჯერვარ“?
2. რას ნიშნავს სიტყვები: „სიმღერა არ გამიზარდა“?

(2) 7. ალექსანდრე ჭავჭავაძის ლექსში „გოგჩა“ ვკითხულობთ:

„ესე კამარა ძლივ საცნობო ყოფილ ტაძარად,
სად კვლავ მეფენი მოწიწებით იდრეკდენ მუხლთა,
სად ღვთის დიდება მორწმუნეთა ესმოდათ მტკბარად,
და ცისა მიმართ გრგვინვიდიან ხმანი ფსალმუნთა“.

1. ვინ იგულისხმება სიტყვებში „*ცისა მიმართ*“?
2. გაიხსენეთ, რამ გამოიწვია გოგჩის ნაპირზე გაშენებული დიდებული ქალაქის განადგურება?

(2) 8. ნიკოლოზ ბარათაშვილი ბიძას, გრიგოლ ორბელიანს, სწერდა: „... მე შინაგანი ხმა მიწევს საუკეთესო ხვედრისკენ, გული მეუბნება, რომ შენ არა ხარ ახლანდელის მდგომარეობისათვის დაბადებულიო! ნუ გძინავსო!“

1. ბარათაშვილის როგორი დამოკიდებულება ჩანს მისი იმდროინდელი მდგომარეობის მიმართ?
2. პროექტის რომელი ლექსი ეხმიანება ამ წერილს?

(2) 9. ილია ჭავჭავაძის მოთხრობა „კაცია-ადამიანის?!“ ფინალურ ნაწილში ვკითხულობთ:

„ეს მოთხრობა სარკე იყოს და მე – თუ გინდა – მთქმელი ვიქნები. დააკვირდი, იქნებ გენიშნოს რამე... მოყვარესავით გექცევი, – სარკე მოგიტანე, ამაზედ როგორ უნდა გამიწყრე?!“

1. რის თქმა სურს ავტორს, როცა თავის მოთხრობას *სარკეს* უწოდებს?
2. რატომ უნდა გაუწყრეს მკითხველი ილიას, როცა ამ მოთხრობას წაიკითხავს?

(2) 10. აკაკი წერეთლის პოემაში „თორნიკე ერისთავი“ მეფე დავით კურაპალატი „სამსჯავროდ შეყრილ“ დარბაზს მიმართავს:

„თორნიკე მხედართმთავარი,
თითქოს ხახვს გვაჭრის ყურზედა,
მოულოდნელად ხელს იღებს
საერო სამსახურზედა“.

1. გაიხსენეთ, რა მიზეზი დაასახელა თორნიკე ერისთავმა, რის გამოც იგი უარს ამბობდა საერო სამსახურზე?
2. რა ჰქონდა განზრახული თორნიკე ერისთავს მხედართმთავრობის სხვისთვის გადაცემის შემდეგ?

(2) 11. ალექსანდრე ყაზბეგის მოთხრობაში „ხევისბერი გოჩა“ კვითხულობთ:

„მოხუცმა კაცმა აანთო წმინდა სანთელი... ახსენა ხეური ჯვარ-ანგელოზები და მიუბრუნდა ონისეს:
– ონისევ! აჰა, ჩაგვიბარებია თქვენთვის ქალი წრფელი და შეურცხვენელი...“

1. გაიხსენეთ, რა პასუხისმგებლობა დააკისრა ძიძიას წინაშე ონისეს მოხუცმა კაცმა?
2. რომელი მხატვრული საშუალებაა გამოყენებული ფრაზაში: „ქალი წრფელი და შეურცხვენელი“?

(3) 12. გაიხსენეთ ვაჟა-ფშაველას ლექსი „კაი ყმა“.

1. ავტორის აზრით, პირველ რიგში, სად გამოიცილება *კაი ყმა*?
2. *კაი ყმის* რა თვისება ჩანს სიტყვებში:
„სხვისი იუბნოს სახელი,
თავის გარჯასა ჰმაღავდეს“?
3. ვის მიმართავს ავტორი ლექსის ფინალურ ნაწილში:
„უქმად ჩამაჰლევთ სიცოცხლეს,
უქმად საფლავში სწვებითა.
დაჰკარგავთ სააქაოსა,
ვერც საიქიოს სწვდებითა...“?

(2) 13. გაიხსენეთ დავით კლდიაშვილის მოთხრობა „სამანიშვილის დედინაცვალი“.

1. რატომ მიიჩნევდა სალობერიძეებთან სტუმრად მყოფი პლატონი, რომ ყველასგან „სამასხაროდ იქნებოდა აგდებული“?
2. რას ვიგებთ პლატონის შესახებ, როცა ვკითხულობთ: „დაიწყო ისეთივე ცხოვრება, როგორიც ანტონა ბრეგაძემ“?

(2) 14. მიხეილ ჯავახიშვილის რომანში „ჯაყოს ხიზნები“ ვკითხულობთ:

„თეიმურაზი ჯერ გაჩუმდა, შემდეგ გატვრინდა და აიმრიზა. „გაუმარჯოს“ აღარ გაიძახოდა და აღარც წითელ ბაირაღს იქნევდა... მისი ათი წლის ნაშენები და ნაცოდვილარი წითელმა გოლიათმა ქინძისთავის-ოდენა ლუკმასავით ჩაჰყლაპა“.

1. თეიმურაზ ხევისთავისადმი ავტორის როგორი დამოკიდებულება ჩანს ამ მონაკვეთში?
2. რა იგულისხმება სიტყვებში: „წითელი გოლიათი“?

(2) 15. გალაკტიონ ტაბიძის ლექსში „მთაწმინდის მთვარე“ ვკითხულობთ:

„...რომ, აჩრდილნო, მე თქვენს ახლო სიკვდილს ვეგებები,
რომ მეფე ვარ და მგოსანი და სიმლერით ვკვდები,
რომ წაჰყვება საუკუნეს თქვენგან ჩემი ქნარი...
ჯერ არასდროს არ შობილა მთვარე ასე წყნარი!“

1. ვის მიმართავს პოეტი ამ სტროფში?
2. რას ნიშნავს გადატანითი მნიშვნელობით „ქნარი“?

(2) 16. პაოლო იაშვილი ლექსში „პოეზია“ წერს:

„მაგრამ არ არის ტანჯვა უფრო უზარმაზარი,
როგორც პოეტის შთაგონებით დასნეულება“.

1. ამ სტრიქონების მიხედვით, რას მოითხოვს პოეზიის მსახურება შემოქმედისაგან?
(ციტირება დაუშვებელია)
2. რომელი ლიტერატურული დაჯგუფების ერთ-ერთი დამაარსებელი იყო პაოლო იაშვილი?

(2) 17. გურამ რჩეულიშვილის მოთხრობაში „ალავერდობა“ ნათქვამია:

„სექტემბრის ბოლოს ალავერდში გამართული ტრადიციული ქრისტიანული დღეობები საშემოდგომო მოსავლის დიდი ნაწილის აღებასთანაა დაკავშირებული, ამიტომ ატარებს ის განსაკუთრებით ინტერნაციონალურ ხასიათს“.

1. გაიხსენეთ, რაში მდგომარეობს ალავერდობის ინტერნაციონალური ხასიათი?
2. გაიხსენეთ, რატომ არის მთავარი პერსონაჟისათვის მიუღებელი ალავერდობაზე მისული ხალხის განწყობა?

(2) 18. ჯემალ ქარჩხაძის მოთხრობაში „იგი“ ბელადს საკუთარი შვილი დაუპირისპირდა:

„შვილი ღონიერი იყო და ბრძოლა მალე დასრულდა. მამა ძირს დასცა, ხელკეტი ააცალა, თავის ხელკეტთან ერთად მალლა შემართა და დამარცხებულ მეტოქეს ძლევამოსილი ყიჟინით რამდენჯერმე ირგვლივ შემოურბინა“.

1. გაიხსენეთ, რა იყო მამასა და შვილს შორის შეტაკების ძირითადი მიზეზი?
2. გაიხსენეთ, რა ბედი ეწია დამარცხებულ ბელადს?

II. მხატვრული ტექსტის ანალიზი (30 ქულა)

ყურადღებით წაიკითხეთ მონაკვეთი ილია ჭავჭავაძის მოთხრობიდან „ოთარაანთ ქვრივი“:

გიორგი მოჯამაგირედ დადგა. პირველს დღესვე არჩილმა ვენახში წაიყვანა გიორგი. არჩილი ახალს ვენახს აშენებდა და უნდოდა მიწა ჭანდრაკის ფიცარსავით უჯრა-უჯრად დაეყო და ისე მოერიგებინა ვაზი მწკრივად და ლარზედ. ორი ჭრა კიდევ გაეკეთებინა ასე და ვაზის რქა ჩაეყარა. ძალიან მოსწონდა არჩილს ესე უჯრა-უჯრა ჩარიგებული ვაზი. გიორგის რომ დაანახვა ეს თავისი ახალშენი, თავმოწონებით უთხრა:

– როგორ მოგწონს? ერთი შეჰხედე გინდა აქედამ, გინდა იქიდამ, სულ ლარსა და მწკრივზეა ჩარიგებული.

– ეგრე ჩარიგება ვაზისა კარგია: მზე და ნიავი თანაბრად დაუვლის ყველგან. ამას წინად, – სამი-ოთხი წელიწადი იქნება, – გავიგე, კახეთში ეგრე უკეთებია ვენახი ერთს თავადიშვილს. გული არ დამიდგა, მინამ არ წავედი და არა ვნახე. ვნახე და მომიწონა. საკეთებლადაც უფრო სამხროა, კარგია ეგრე.

– ძლივს ერთი კაცი არა ვნახე ამ სოფელში, რომ მომიწონა ნაკეთები.

– ნაკეთებს კი ვერც მე მოგიწონებ.

არჩილი შეჰფიცხდა და აიტკიცა.

– რატომ, ბიჭო?

– იმიტომ, რომ აქ ფერდობია...

– ვაი შენ, ჩემო თავო! – გააწყვეტინა სიტყვა არჩილმა. – შენც ბევრი არა გცოდნია-რა, ჩემო გიორგი. ბიჭო-და, საქმეც ის არის, რომ ფერდობია და მზის გული ფერდობიცა.

– განა მაგას ვიწუნებ? მზისგულ ფერდობს რა სჯობია ვენახისათვის...

– მაშ რას ამბობ?

– აქ ჩვენში ხომ ნამი არ იცის, როგორც კახეთში, და მშრალი მიწაც არის. ჩვენში ვაზს რწყვა უნდა. რაც გინდ მაგრად იდგეს კაცი, წელიწადში ერთხელ მაინც უნდა მოახვედროს ვენახს წყალი, თორემ ვაზი ვერ მოიხდენს. პირველში ხომ კარგა წყალს მოინდომებს და მოინდომებს, მინამ რქა იხეირებს.

– მერე რა გინდა სთქვა?

– მერე ისა, რომ ეგრე სისწვრივ ვაზი რომ ჩაგიყრია ამ ფერდობის გარდიგარდმოდ, როგორ-ღა მოატარებ ვაზებში წყალს. წყალი აღმა ხომ ვერ ივლის?

– მაშ, შენი ფიქრით, ლარი აღმა-დაღმით უნდა დაგვეჭირა თავთავქვესაკენ, რომ ზემოდან ქვევით ედინა წყალს?

– წყალი მაშინ, რა თქმა უნდა, კარგად ივლიდა, მაგრამ არც ეგ ივარგებდა. წყალი რუისა თუ ნიაღვრისა, მაღლიდამ დაქანებული, ზემოდამ სულ ქვევით ჩაიტანდა მიწას, ჩაჰრეცხდა ვენახსა, ზემოპირის ვაზს სულ ძირს გამოუხრამავდა.

– მაშ როგორ უნდა ყოფილიყო?

– ეგრევე, მაგრამ ლარი სწორეზე კი არ უნდა წაგელო, ცოტა გეზად უნდა დაგეჭირა, რომ წყალს საკმარისი თავთავქვე ჰქონოდა და მიწაც ზევიდან ქვევით არ ეზიდნა. აგერ რუიც ხომ მარტო გარდი-გარდმოდ ემხრობა ამ ახალშენსა! აქედამ ცოტა გეზ-გეზად თუ არ წავიდა თავთავქვესაკენ, სხვა გზით წყალს ვენახი არ მოიხდენს. ეხლა კი წყალს ავალა პირალმა აქვს. როგორ უნდა იდინოს? აბა გაიხედე!..

არჩილმა გაჰხედ-გამოჰხედა, ხან აქედამ გაუსისწვრივა თვალი, ხან იქიდამ, ხან აქედამ მოუდგა, ხან იქიდამ და იმისთანა ვერა იპოვნა-რა, რომ ხელი ჩაეკიდნა და გიორგი გაემტყუნებინა.

– ბატონო-და, მაგას რა დიდი ამბავი უნდა, – უთხრა გიორგიმ, რაკი შეამჩნია, რომ არჩილი ჰო-არაობაშია. – აი, თუნდა ეხლავ მოვუგდებ წყალს და მაშინაც არ გამოჩნდება!

– საჭირო არ არის. შენ მართალი ხარ, ჩემო გიორგი! კიდევ კარგია, ეხლა დროზედ შემომესწარ, ჯერ მინამ მარტო ორი ჭრა ჩამიყრია და გასწორება ადვილია, თორემ, შენი მტერი!.. აქაურს გლახკაცობას სიცილად არ ვეყოფოდი, თუნდ ხარჯსაც აღარ შევშინებოდი.

არჩილი შინ ამოვიდა და ყველაფერი თავის დას უამბო. ბევრი იცინა დამ, რომ არჩილს ესეთი უეცარი წკიპურტი მოჰხვედრია.

– ეგ რა მოგსვლია?! – ჰკითხა კესომ და გულიანად ჩაიხარხარა. ჩაიხარხარა, მაგრამ წყენა დაცინებისა მოატკბო დაძმურის სიყვარულის კილომა: – ეგ რა მოგსვლია?

– ის, ჩემო კარგო, რაც თავმოწონებულს არცოდნას მოსდის ხოლმე ყოველთვის. ამოვიკითხავთ წიგნებიდამ რაღაცას და გვგონია, – ეს-ეს არის ქვეყნის ღერძს ხელი ჩვენ ჩავკიდეთო. ქვეყანაზედ ბევრი რამ არის უწიგნოდაც სასწავლი, ამაებსაც ცოდნა უნდა. ჩვენ კი აღარც იქით ვიხედებით, აღარც აქეთ. რაკი წიგნი ხელთ გვიპყრია, თითქო ჭკუა, თუ არ წიგნში, სხვაგან აღარსად იყოს.

– შენა და წიგნების ეგრე აბუჩად აგდება?

– მე აბუჩად წიგნებს კი არა, ჩემს თავს ვიგდებ: არც უწიგნობა ვარგა და არც მარტო წიგნებიდამ გამოხედვა. უწიგნოდ თვალთახედვის ისარი მოკლეა და მარტო წიგნითაც საკმაოდ გრძელი არ არის. უკადრისობად მიგვაჩნია ჭკუა უწიგნო ტყაპუჭ-ქვეშაც ვიგულვოთ. ჩვენ ვთაკილობთ და არ გვჯერა, რომ ყველა გონიერი კაცი იგივე წიგნია. რომ ყველა გონიერი კაცი, თუნდა უწიგნოც, ზოგჯერ მწიგნობარისათვისაც კი ოსტატია. ეს ტყუილი თაკილი...

– ტყუილმა ბრძნობამ იცის, – დაატანა კესომ და ჩამოართვა სიტყვა ღიმილით.

– და უვიცობის ცუდმედიდობამ!.. – დაუმატა არჩილმა.

ყურადღებით წაიკითხეთ მონაკვეთი მიხეილ ჯავახიშვილის მოთხრობიდან „ლამბალო და ყაშა“.

სპარსეთში სამუშაოდ წასული ქართველი ექიმი მოგვითხრობს:

ფეხმარდი ქურთული რახსი ცხენი მყავდა. ალიონზე ავდგებოდი, ცხენს მოვაჯდებოდი და ორიოდ საათით ხან დილმანისკენ წავიდოდი, ხან გიულმანხანესკენ გავისეირნებდი, ხან კიდევ სოუჯბულალის გზას დავადგებოდი.

ერთხელ დიდ გზას გადავუხვიე და მოლა თოჯასარის მთის კალთებზე გავედი.

ერთ ფერდზე ვირი და ორი კაცი დავინახე. დავაკვირდი და მაშადი იზათი და ლამბალო ვიცანი.

– ხომ-ხომ! - წყნარად იძახის იზათი.

ფერდობის გარდიგარდმო ვირი ნელი ნაბიჯით მიდის. ზედ ხურჯინი ჰკიდია. ლამბალო იმ ხურჯინიდან დროგამოშვებით თეთრ ქვეს ილაგებს კალთაში და ვირის ნაკვალევზე ჰყრის. მე ხის ძირში ვდგევარ და ვუთვალთვალე.

– საბარ ხეირ ოლსუნ, მაშადი იზათ! – დავუძახე ბოლოს შორიდან. მიცნეს, ვირი გააჩერეს და თავქვე დაემშენ...

– საბარ ხეირ, ალა! – დილა მშვიდობისა, ბატონო, საიდან? აქ რამ მოგიყვანათ? როგორ ბრძანდებით?

ერთმანეთი მოვიკითხეთ. ისე დამხვდნენ, როგორც დიდი ხნის უნახავ ძმას. მერმე ვეკითხები:

– თქვენ რაღას აკეთებთ აქ?

– რუ გაგყავს.

– წყალი? ეგ ვირი და კენჭები რაღად გინდათ?

– აი, მობრძანდით და ნახეთ.

ავედი და ვნახე.

– ეს ქვეები არხის კვალია. – მეუბნება მაშადი იზათი. – არხი სწორედ ამ კვალზე უნდა გავჭრათ.

– სადაური კვალთა? – მიკვირს მე. – ვირი თავის ნებით მიდის. ან აღმა აუხვევს, ან დაღმა ჩამოვა.

მაშადი იზათი იღიმება.

– არა, აღა, ვირი სწორედ მიდის. მხოლოდ ქვების ტვირთს იგი ოდნავ თავდაღმა მიჰყავს. მეც ეს მინდა.

არ დავუჯერე.

– შეუძლებელია, რომ ვირი არ შესცდეს. თუ ვირი ძლიერ დაქანდა, მანძილს წააგებ. თუ ამ პირუტყვმა ერთი ნაბიჯი მაინც გადასდგა თავაღმა, მაშინ წყალი ვერ ავა.

მაშადი იზათი ისევ ტკბილად იღიმება.

– არა, აღა, ვირი არ შესცდება. ასე მუშაობდნენ სპარსელები მაჰმადისა და შაჰ აბასის დროსაც, ასე მუშაობდა მამაჩემიც. ასე ვმუშაობ მეც. არასოდეს ერთი გოჯითაც არ შევმცდარვართ. ათიოდე გრძელი არხი მაქვს გაყვანილი. ყველგან ისე მიდის წყალი, რომ მოურწყავი ერთი ადლიც არ დაკარგულა.

მინდორზე გავედით. ვირი შესდგა. ლამბალო ორმოციოდე ნაბიჯით გაიქცა წინ და ერთ ალაგზე სარი ჩაარქო. მაშადი იზათმა ფეხთ გაიხადა, ვირი გვერდით მოიყენა და იმის ნაფეხარზე გულაღმა დაწვა, ფეხები და პირი ლამბალოსკენ გაიშვირა.

ცხენზე ვზივარ და უცნაურ ჰიდრავლიკებს შევცქერი. იზათმა ფეხის ცერა თითები ერთმანეთს მიაბჯინა და დარჩენილ ჭუჭრუტანაში გაიხედა. იზათის თვალი პირველი წერტილია, ეს ჭუჭრუტანა – მეორეა, ლამბალოს სარი – მესამე. მე კი ჩემთვის ვფიქრობ:

„გაკოტრდა ევროპული გეოდეზიაც და ჰიდროტექნიკაც“.

იზათი ლამბალოს რაღაცას ანიშნებს ხელით. ლამბალოც ხან წინ წამოვა, ხან მარცხნივ მიუხვევს, ხან მარჯვნივ მიდგება. ბოლოს, როგორც იყო, იზათმა საძებნელი წერტილი იპოვნა, წამოდგა და იმ სარისკენ წავიდა.

– ხომ-ხომ! – უთხრა ვირს და თან გაიყოლა.

მეც ავედევნე.

გაგონილი მქონდა, რომ უბრალო სპარსელები ევროპელებს ირიგაციის საქმეში პროფესორებად დაუდგებიანო. ურმიაში სპარსელი მირაბის საკვირველი საქმიანობა მქონდა ნახული. უსაათოდ მუშაობდა, მაგრამ ისე ანაწილებდა წყალს, რომ არავის ერთი წუთითაც არ დაუგვიანებდა და არც ერთ წვეთს არ დააკლებდა, არც მოუმატებდა. მზე და ალლო მათი საათი იყო. წყლის კანონდებულება და განაწილების სისტემა ბაბილონის მეფის ჰამურაბისაგან შეითვისეს. მაგრამ არ მეგონა, რომ უსწავლელი თათარი ასეთი მარტივი გეოდეზიური იარაღით – ფეხის თითებით და ვირის ნაბიჯით – ნიველირის მაგივრობას გასწევდა და ურჩ წყალს ასე ადვილად დაიპყრობდა.

ყურადღებით გაეცანით დავალების პირობას.

წერით დავალებას თან ახლავს სამი მითითება. ეს მითითებები უნდა შეასრულოთ ისე, რომ თხზულება აზრობრივად ერთიანი, მთლიანი გამოვიდეს.

ჩამოაყალიბეთ თქვენი აზრი ნათლად, მკაფიოდ და დასაბუთებულად. მსჯელობა უნდა იყოს ლოგიკურად გამართული და აბზაცებით დანაწევრებული; უნდა დაიცვათ სალიტერატურო ენის ნორმები.

ნაწერი არ გასწორდება, თუ მოცემული ტექსტები მთლიანობაში არაადეკვატურად არის გაგებული, ნაშრომი ტექსტების პერიფრაზია ან ენობრივად იმდენად გაუმართავია, რომ აზრის გაგება ჭირს.

ნაშრომი შესრულებული უნდა იყოს გასაგები (გარკვეული) ხელწერით. ის მონაკვეთები, რომელთა ამოკითხვაც გამძნელდება, არ გასწორდება და თხზულების შეფასებისას მხედველობაში არ იქნება მიღებული.

გაითვალისწინეთ, ნაშრომი, რომლის მოცულობა არ აღემატება 120 სიტყვას, ენობრივი თვალსაზრისით არ შეფასდება.

გაანალიზეთ მოცემული ტექსტები შემდეგი მითითებების მიხედვით:

- იმსჯელეთ ილია ჭავჭავაძის ტექსტის მთავარი სათქმელის შესახებ;
- იმსჯელეთ მიხეილ ჯავახიშვილის ტექსტის მთავარი სათქმელის შესახებ;
- იმსჯელეთ ამ ტექსტების მსგავსება-განსხვავების შესახებ (ყურადღება მიაქციეთ, რა მხატვრულ საშუალებებს იყენებენ ავტორები).

თქვენი თვალსაზრისი დაასაბუთეთ!